

VYPRÁVĚNÍ ZE ŽIVOTA NAŠÍ RODINY NA VOLYNI

Vladimír Novák

Stejně jako naši prarodiče, byl i náš tatínek rolníkem. Po těžké práci na poli a kolem dobytka si rád odpočinul při četbě knih, zvláště románů. V zimě k nám sousedky chodívaly drát peří a četbu rády poslouchaly. Bylo to v letech 1923 až 1930.

Jednou procházel Českou Moščenicí žebrák, který prodával ruské bible, jednu za pět rublů. Jednu si koupil i náš tatínek. Začal ji číst jako jiné romány. Netrvalo však dlouho a bible ho odhalila jako hříšníka, který má být odsouzen. Prohlásil, že ta kniha se nedá číst. Schoval ji, aby nebyla vidět, a chtěl na ni prostě zapomenout. Jeho hříchy však před ním ožívaly a těžce doléhaly na jeho svědomí. Chtěl se jich zbavit, ale nevěděl jak.

Po nějaké době mu přišlo na mysl, že když skrze bibli poznal hřích a své odsouzení, musí skrze bibli být také nějaké vysvobození. Vrátil se tedy opět k bibli a znovu v ní pečlivě četl. Porozuměl, že má přijít Vykupitel, který vysvobodí svůj lid z jejich hříchů. V srdci tatínka i ostatních posluchačů se rodila naděje a s ní také bázeň – úcta k Bohu.

Jednou tatínek navštívil nedalekou vesnici Oženín. Když šel kolem baptistického sboru, zaslechl píseň, která ho přímo uchvátila – zněla nádherně nebeskou melodií. Tehdy se v něm zrodila neodolatelná touha po nebi. Byl nevěřící člověk, ateista, nikdy se nemodlil, ale od této chvíle se všechno změnilo. Bůh jej proměnil v nového člověka, otevřel mu novou cestu a dal mu nový život. Tatínek poznal, že Bůh jistotně žije a že je ke všem lidem milosrdný, lítostivý a spravedlivý a že nemá zalíbení v smrti hříšníka. Od té doby se začal modlit i s celou rodinou, a tak začalo naše rodinné shromáždění.

* * *

Mezitím se v Mohylanech shromažďovali věřící k častým modlitbám za probuzení v zemi a tam bylo skrze dar Ducha svatého zjeveno, že v České Moščenici u Novákových bude probuzení. Také bylo zjeveno, že Pán pošle zmocnění Duchem svatým i s Jeho dary a Jeho povoláními. Krátce nato přijeli bratři z Ameriky, například

bratr Hilčuk. Byli to ukrajinští emigranti, kteří předtím odjeli za prací do Ameriky. Znali už Pána a byli pokřtěni Duchem svatým. Byli vedeni Duchem, aby jeli do České Moščenice. Setkali se tam s naší rodinou, a když se společně modlili, bylo tatínkovi skrze proroctví a vkládání rukou řečeno: „Dějstvij v cerkvi,“ což znamená: *Pracuj v církvi, pečuj o církev*. Od té doby se začal sbor v České Moščenici rozrůstat.

Tatínek nebyl hned naplněn Duchem svatým ani hned neobdržel dary, až po jistém čase. Při shromáždění čítával z Písma a podával k němu i vysvětlení. Potom ho ve snu navštívil Pán Ježíš. Klekl na pravé koleno a začal ho přepásávat zvláštním pásem a ten uvazoval ještě zvláštnějším uzlem. Tatínek viděl, jak ho vázal, ale rozvázat by ho neuměl. Pán Ježíš pak řekl: „Tento uzel nikdo nerozváže.“ K tomu pásu zavěsil meč a řekl tatínkovi, aby vedl spravedlivý boj víry.

* * *

Maminka vyprávěla, jak při jedné modlitbě viděla až do nebe. Strop v kuchyni se ztratil a pozorovala, jak malý bílý obláček sestupuje níž a níž, až se zastavil na úrovni stropu. Na tom oblaku stál Pán Ježíš oblečený v bílé roucho, které splývalo přes okraj. K mamince promluvil rusky: „Maňa, Maňa, něsominivajs, ibo ja tebe budu křtít Duchom svjatym.“ V překladu: *Marie, Marie, nepochybuj, neboť já tě budu křtít Duchem svatým*. Když to potom vyprávěla ostatním, zatoužili po křtu Duchem i oni. Pán je vyslyšel a ti, kteří prosili o Ducha svatého, byli jím naplněni a začali mluvit novými jazyky. Netrvalo dlouho a naši rodiče věnovali jednu místnost pro do-polední nedělní shromáždění.

Při společném shromáždění a hromadných modlitbách se tatínkovi opět ukázal Pán Ježíš a to v takové velikosti, že ačkoli stál na zemi, hlavou se dotýkal nebes. Byl oblečen v bílé roucho a tatínkovi přehodil přes ramena bílý plášť. Tatínek mi vyprávěl, že od Pána obdržel takovou sílu, že by mohl stůl, který byl v místnosti, odhodit jako malý talíř nebo vyvrátit zed' či vytrhnout velkou skobu. Ale neučinil tak – duchem porozuměl, že tuto sílu bude potřebovat v boji proti démonům, k vysvobození zajatých, k uzdravování nemocných a podobně.

* * *

Také křtu ve vodě důkladně vyučovali a podle příkladu prvotní církve jej konali. Duchem svatým bylo zjeveno, že křest ve vodě mnozí přijmou a že Pán k tomu dá své požehnání. Když byli všichni o křtu poučeni, rozhodli se, že křest bude příští neděli. O tomto křestním shromáždění se dozvěděli bratři z jiných sborů, proto při-jeli, a

bratru Kostomachovi bylo zjeveno, že oblečení ke křtu bylo dáno bratru Novákovi, takže slovem a samotným křtem má sloužit on. Křest se konal nedaleko České

Moščenice ve velkém rybníku blízko státní silnice. Voda byla čistá a průzračná. V tu neděli ráno bylo oblačno i před samým křtem bylo oblačno, ale ve chvíli, kdy se křest začínal, mraky se roztrhly a v té mezeře slunce začalo vydatně hřát tak, jako by svítilo od rána, takže prohřálo celý břeh i vodu.

Než byl každý křtěnec ponořen do vody, zpěváci zpívali píseň *Všichni, kteří křtíte se, v Krista oblékáte se, haleluja!* samozřejmě rusky. Kolemjdoucí se zastavovali a bez hnutí křest sledovali. Při modlitbě bylo ve vidění ukázáno, jak nebeský Otec sestoupil nad celé shromáždění se svým královským trůnem a knihou života. V ruce měl nádherně zdobené pero. Všechno sledoval, a jakmile byl někdo pokřtěn ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, zapsal jeho jméno do knihy života. Když toto vidění tatínek oznámil, sestoupil Duch svatý na všechny – mluvili jazyky a byli naplněni nevýslovnou radostí. Jeden bratr, když uslyšel, že také jeho jméno bylo zapsáno do knihy života, byl tak přemožen láskou Boží, že plakal radostí. Ani se jim nechtělo vracet domů, ale museli se opět věnovat svým povinnostem. Celou cestu domů zpívali jásavé písně a byli naplněni velkou radostí a hlubokým pokojem.

Často se u nás objevovali žebráci, kterým ženy velmi dobře sloužily svou pohostinností. Přišel k nám také jeden Němec a prosil maminku o kousek chleba. Když ho vedla, aby si sedl, viděl jsem jeho zkroucené nohy. Chodidla měl stočená o 90° proti sobě, a tak aby si nezakopl o nohu, musel ji vždy překročit. Opíral se o hůl a bylo vidět, že velice trpí. To ho mučili jeho nepřátelé – Rusové. Bylo to už po válce. Dostal chléb i buchty, a když jedl, i ty drobky pečlivě sbíral – tak byl hladový a velmi vděčný. Byly i jiné podobné případy.

Stalo se také, že jedno mladé děvče uvěřilo a chodilo pravidelně do shromáždění. Pak se zamilovala do jednoho vojáka a nemohla bez něho být. Stále na něj myslela. Když byla jednou na chodbě před shromážděním, tento voják se jí zjevil. Rozběhla se k němu a padla mu do náruče. V tom okamžiku se však ztratil a zůstal po něm jen odporný zápach. Začala šílet, oči se jí obracely v sloup, padla na zem a slinila. Když se to dozvěděli věřící, začali úpěnlivě volat k Bohu o smilování a vysvobození. Ve vidění bylo ukázáno, jak z ní vylézá krokodýl. Po několika modlitbách si zase sedla mezi věřící a zdálo se, že je od démona, který do ní vstoupil a v podobě onoho vojáka podvedl, vysvobozena. Potom však přestala chodit do shromáždění a od Boha se vzdálila.

* * *

Maminka vyprávěla: Modlili jsme se společně a na kolenou chválili Boha a dobrořečili mu. Téměř všichni byli křtěni Duchem svatým a modlitby v jazycích byly praktickou zkušeností. Tatínek však v té době jazyky ještě nemluvil. Maminka najednou viděla, jak se mezi modlícími procházejí tři osoby, každá v jiném oblečení. Ty nádherné, něžné osoby viděla nejen zepředu, ale i zezadu. Říkala, že mohla vidět i dozadu. Když prošly celým shromážděním, přišly také k mamince, postavily se před ni a hluboce se uklonily. Každá měla své jméno a svůj barevně odlišný šat. První se jmenovala **Víra** – měla nebesky modré šaty, jemné jako hedvábí. Druhá byla **Naděje** – ta byla v růžovém oblečení. A třetí se jmenovala **Láska** a byla oblečena v bílém, jasně zářícím šatu. Potom se tyto nebeské bytosti rozeběhly ke krásnému bílému schodišti, po kterém stoupaly vzhůru k nebesům. Maminka si tehdy řekla: „Vás musím mít!“ a rozběhla se za nimi. Když běžela, byla uchváčena mocí Ducha svatého a byla nesena v doprovodu nádherných písní vstříc k Bohu.

Také při večerní modlitbě prožila vytržení ducha. Když se modlili, zpozorovala, že stojí vedle svého klečícího těla a dívá se na sebe. Po krátké chvíli byla přenesena přímo do nebe, kde ji vítali andělé a také mnozí z těch, kteří ji předešli. Radostné plesání, objímání a líbání nebralo konce. Vtom zpozorovala, jak se k ní z pravé strany přibližuje zvláštní světlo. Když se obrátila, spatřila v bílém oblečení nebeské krásy samotného Pána Ježíše Krista. Poklonila se Mu a On jí řekl: „Takovými musíte být i na zemi, abyste vešli do nebeského domova.“ Potom jí opět řekl: „Podívej se na Zem!“ Viděla, že Země je plná stínů a tmy, chladu, nepokojů, násilí i vražd, krádeží, podvodů, vydírání a mnoha jiných špatností mezi lidmi. Odvrátila svůj obličej od Země a nechtěla se dívat. Pán však řekl: „Musíš se vrátit zpět na Zem a vydávat svědectví o tom, co jsi viděla zde v nebi.“ Prosila Pána, aby ji neposílal zpět, chtěla zůstat v nebi. Pán jí však řekl: „Máš dole na Zemi rodinu, děti, nebudeš-li jim sloužit k víře a prosit za ně, aby poznaly Boha, který dává věčný život, tak zahynou.“ Pak se podívala znovu dolů, spatřila dům a svoje děti, celou rodinu i jejich ohrožení a náhle zatoužila vrátit se zpět, aby s láskou Páně sloužila všem svým dětem, i ostatním, kteří ještě byli vzdáleni od Boha. Když se vrátila zpět na Zem, procitla ve svém klečícím těle, chválila svého Pána a byla hotova vykonat všechnu vůli Boží.

* * *

Neprožívali jen požehnané chvíle, ale i krušné. Když se jim narodilo sedmé dítě Miloslav, říkali mu Miloušek. Maminka si ho velice zamilovala a dávala mu přednost před ostatními dětmi. Bylo mu asi dva a půl roku, když si hrál na dvoře s dětmi.

Přiblížil se k žentouru, kterým točili koně. Ozubená, zašmírovaná kola zachytila jeho pravou nožičku a rozdrtila mu ji až ke kolenu. Byla to těžká rána nejen pro maminku, ale i pro celou rodinu. Milouška odvezli do nemocnice v Ostrogu, kde mu nožičku amputovali. Přesto Miloušek do týdne zemřel. Slyšel jsem, že neplakal, i když měl tak těžký, smrtelný úraz. Modlili se za něho, ale Boží vůlí bylo vzít si dítě k sobě. Když se maminka z toho těžkého šoku vzpamatovala, začala pro své nejmilejší dítě hořce plakat a přitom vytýkala Bohu, že takovou věc dopustil. Láska k Bohu v ní hasla, a kdyby Bůh nezasáhl, mohla v té hořkosti zemřít. Proto sám Pán poslal svého anděla přímo k mamince a ten jí řekl (bylo to ve snu): „Marie, ten pláč, kterým jsi plakala pro své dítě, ten ti Bůh odpustí, ale budeš-li plakat od této chvíle, to ti Bůh neodpustí, protože On vzal dítě k sobě a je u Jeho trůnu.“ Po odchodu anděla pláč utichl a více už pro Milouška neplakala, ale děkovala a dobrořečila Bohu za vše, co učinil. Všechny svoje děti pak měla stejně ráda.

Mnohem později, už v Československu, měla moje sestra Nanyňka sen. Zdálo se jí, že viděla na jejich pozemku v Soběchlebech krásnou zahradu, kde trávník byl jako koberec. V té zahradě kvetly i stromy, byla podobná ráji, svlažovala ji rosa. Vtom spatřila našeho Milouška, jak se v ní prochází. Byl ve věku asi třinácti let, byl krásný a na hlavě měl světlý klobouček.

* * *

Víra věřících v České Moščenici se rozhlášovala a Pán přidával těch, kteří by spaseni byli. Přicházeli příbuzní, i lidé z okolních ukrajinských vesnic, aby slyšeli slova spasení. Pán Ježíš Kristus se projevoval v rozličných darech Ducha svatého. Přišel i pravoslavný pop. Chtěl vědět, proč se tato malá skupina věřících tak rozrůstá, dílu Páně však neporozuměl a nadále setrval při ikonách a církevních obřadech.

Přicházeli i nepřátelé s úmyslem rozehnat věřící, ale Pán jim zabránil. Dal jednomu bratru takové slovo v moci Ducha, že nepřátelé nejen nikomu neublížili, ale se zahanbením odešli. Jiní při shromáždění vhodili oknem velký kámen přímo na stůl, u kterého byli bratři sloužící, ale nikomu se nic nestalo.

Jeden bratr dostal prorocký dar a zpočátku velmi prospíval církvi. Někteří ho chválili a chtěli z něho udělat kazatele. Míval mocné proroctví usvědčující z hříchu a mnozí uvěřili, protože k nim skrze něho mluvil Pán. Tento bratr se však začal nad ostatní povyšovat. Začal se lépe strojit než druzí, a když ho jedna starší sestra napomínala a vytkla mu, že se obléká lépe než ostatní, řekl na to: „Odstupte ode mne,

nebo budu prorokovat a uschnete, jako usychá větev na stromě.“ Někteří ho však měli rádi a souhlasili s ním. Rozhodli se, že si budou dělat shromáždění jinde pod

jeho vedením. Duchem svatým však bylo zjeveno, že ta skupina se po nějakém čase rozpadne. Asi po dvou letech se někteří z nich začali vracet do našeho shromáždění a prosili za odpuštění. Jiní se nevrátili, ani ten prorok. Tatínek ho pak navštívil a zeptal se ho: „Sloužíš Pánu jako na počátku?“ a on řekl: „Já jsem nikdy Bohu nesloužil.“ Pýcha ho zavedla do záhuby.

* * *

Přišel čas žní. Tatínek brával s sebou nejčastěji Olu, nejstarší z našich sourozenců. Byla mu vždy k ruce. Začal sekat obilí a měl už obsekáno, když se objevila černá mračna a valila se přímo nad pole s obilím. Otec chodil sem a tam, díval se na obilí i na mračna a měl lítost nad zralou úrodou. Zakryl si obličej rukou a v duchu začal volat k Bohu, a jak volal, po krátké modlitbě vyšlo z jeho úst rozkazujícím tónem cizí slovo. Také jeho ruka byla prudce vztažena proti mraku. Neuplynula snad ani minuta, když se temný mrak začal dělit na dvě části. Jedna část byla odnesena od pole a z té druhé se spustil prudký lijavec, který se zastavil na cestě před polem. Těsně u pole silně pršelo, ale na pole s obilím ani nekápl. Ola se přiblížila k hranici toho lijáku a nastavila ruce, aby se osvěžila, ale tatínek jí v tom zabránil.

Často k našim přicházeli bratři a sestry, aby si nechali sloužit ze slova Božího. Tehdy se zamýšleli nad činností Ducha svatého, nad vylitím Ducha svatého a jeho dary, které má církev Kristova přijmout. Byla tam také asi desetiletá holčička, opřela se o stůl a poslouchala. Kladly se různé otázky: jak přijmout křest Duchem svatým, co je třeba pro to udělat a podobně. Toto děvčátko poslouchalo a sledovalo každé slovo velmi pozorně. Nikoho nenapadlo, že touží po tom, aby ji Pán pokřtil Duchem svatým. Když si po živé besedě a výkladu Písma všichni klekli na kolena a volali k Bohu, aby je naplnil Duchem svatým, tak se stalo, že toto děvčátko jako jediné začalo velebit Boha novými jazyky. Všichni přítomní žasli nad tím, že na toto dítě sestoupil Duch svatý. Je zvláštní, že děti někdy chápou duchovní život podle Boha snáze než dospělí.

Jeden bratr jménem Barnabáš onemocněl. Když přestal chodit do shromáždění, tatínek ho navštívil, aby se dozvěděl, jak se mu vede. Když vešel do jeho do-mu a viděl, jak bratr leží, bylo mu ho líto a pak se ho zeptal: „Bratře, jak se ti daří?“ Odpověděl: „Ležím tu jako poleno a nemohu se zvednout. Mohl bys mi pomoci?“ Tatínek si k němu přisedl a potichu se začal modlit. Vroucně se za něho přimlouval a po krátké chvíli se bratr Barnabáš velice rozplakal a začal vyznávat své hříchy, které měl proti některým bratrům. Rozhněval se na ně, nenáviděl je pro jisté věci, které mezi nimi vyvstaly. Tak velice je nenáviděl, že smíření bylo nemožné bez Boží lásky a Jeho milosti. K bratrovi přišli i jiní věřící a modlili se za něho. Při těchto modlitbách dostal tatínek vidění. Viděl Boží horu, s které za velikého šumu

sestupovali andělé a obstoupili bratra Barnabáše. Ten vidění neměl, ale slyšel šum sestupujících andělů, protože řekl: „Slyším šum, slyším šum!“ Potom v tom vidění přišel Pán Ježíš s knihou v ruce, otevřel ji a našel v ní právě ty hříchy, které už bratr vyznal. Pán Ježíš se zeptal celého shromáždění (byli tam přítomni všichni, proti kterým se provinil): „Odpustíte mu tento hřích?“ Všichni společně a jednomyslně odpověděli: „Odpouštíme.“ Pán obrátil list v knize a našel další zápis o jeho proviněních. Opět se zeptal: „A tento hřích mu také odpustíte?“ Všichni odpověděli: „Odpouštíme.“ Pán ještě zalistoval v knize, Jeho obličej zvažněl a opět se otázal: „A tento hřích mu také odpustíte?“ Všichni odpověděli: „Odpouštíme.“ Pán knihu zavřel a řekl: „I já mu odpouštím!“ – Smířen se všemi bratr Barnabáš zemřel a za doprovodu andělů se souhlasem Pána Ježíše odešel do věčného nebeského domova. Na jeho obličej byl vidět hluboký pokoj.

* * *

Věřící často mívali sny, jak je předpovězeno skrze proroka Joele: „I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše, starci vaši sny mívati budou a mládenci vaši vidění vídati budou.“ (Joel 2,28)

Tatínkovi se zdálo, že viděl rádio, jak pomalu a smutně ohlašuje: „Bude vojna, bude vojna!“ Za krátký čas potom začala druhá světová válka.

V jiném snu viděl na stěně viset hodiny a u nich byl nápis: „Mějte se na pozoru, přichází německá armáda!“

Bylo patrné vedení, napomínání a vyučování od Ducha svatého. A protože Pána poslouchali, prošli celou válkou bez jakéhokoliv úrazu. Němci přijeli, zaparkovali u nás, hráli si s dětmi a neubližovali jim. Stejně tak bolševici, banderovci nebo machnovci naší rodině neubližovali.

Během války měla maminka sen. Viděla oheň, který hořel přes celý svět a postupoval od západu na východ. Všichni věřící jeli v autobuse a tatínek ho řídil. Když viděl, že tím ohněm nemohou projet, sjel na nějaký čas ze své cesty do hlubokého příkopu a tam do podzemního úkrytu. Když oheň (oheň války) přešel, opět vyjeli a pokračovali v cestě. Nikdo z věřících neutrpěl.

Z vyprávění se mi vybavuje ještě jeden sen, který měla tetička Alexandrová. Zdálo se jí, že vidí rodinu Novákovu. Tehdy jich bylo jenom pět, tj. tatínek, maminka a děti Olga, Anna a Josef. V tom snu však neviděla jen ty tři děti, ale mnoho dětí Novákových: byl jich celý zástup a všichni kráčeli do nebe. Tetička se velmi rozplakala lítostí, že z její rodiny nebyl nikdo, kdo by šel do nebe. S tímto srdcervoucím pláčem přišla k nám a ten zvláštní sen nám vyprávěla. Přineslo to velké potěšení rodině i jiným věřícím. Byl to prorocký sen, který Pán časem svým naplňuje.

Vyplatí se sloužit rodinám k víře v Boha. Taková služba má zaslíbení nejenom odměny, ale také věčného života ve slávě Boží. Dosud je milost Boží nabízena všem lidem.

* * *

Vzpomínám si na jednu večerní chvíli, kdy tatínek četl z Bible. Venku už byla tma a najednou se ten největší strom (třešeň) velmi prudkým větrem rozkymácel a zmítal se snad na všechny strany. Všichni přítomni pochopili, že nejde o běžný po-zemský vítr, ale o démonský. Tatínek řekl: „Budeme se modlit.“ Po modlitbě nárazy větru ustaly. Ale po krátké chvíli se vichřice opakovala, ovšem ve větší síle a v mocnějších nárazech na strom, jako by měl být vyvrácen. Znovu jsme se modlili a opět zavládlo ticho. Toto se opakovalo i po třetí a opět v ještě prudších nárazech na strom. Až po třetí modlitbě nastalo úplné utišení. Byla to zkouška víry rodiny. Modlitby se konaly převážně v jazycích. Po tomto boji jsme zpívali písně Bohu.

Večeře Páně se konala tak, jak bývali vedeni Duchem. Při večeři lámali chléb, který jedli všichni, jenž byli Kristovi, a také pili z kalicha. Před večeří se pročetla písma o utrpení a odsouzení Pána Ježíše. Tatínek Večeři Páně vysluhoval na požádání i v rodinách na vzdálenějších místech. Jednou se stalo, že neměl nic zjeveno o rodinách, kterým šel sloužit. Vzal si tehdy do kabely chléb, víno a kalich a vydal se pěšky na cestu. Neušel snad ani polovinu cesty, když za ním volá jeden muž: „Pane, ztratil jste kalich!“ Tatínek se otočil a opravdu – ztratil kalich. Žasl nad tím, vždyť kabelu zavřel, nepřevracel ji, ale řádně držel. Poděkoval tomu muži a šel dál. Po nějaké době opět jiný muž mu hlásí, že ztratil kalich. Opět užasl a divil se tomu, jak se to mohlo stát. Kroutil hlavou a přišlo mu na mysl, že to není samo sebou ani jeho neopatrností, ale zde promlouvá sám Bůh, který i v Písmu mluví rozličnými způsoby. Ptal se: „Pane, co není v pořádku? Zhřešil jsem? Nebo snad jiní?“ Pokračoval pomalu v cestě, až přišel ke dveřím těch věřících. Náhle dostal vidění a viděl celý ten dům a v něm místo pokojů byly jámy s prasaty. Viděl, jak ryjí a obracejí vše v hrozný nepořádek a odpornou nečistotu. Porozuměl řeči Boží, vešel dovnitř a slyšel, jak se věřící hádají a navzájem osočují. Tehdy řekl všem přítomným: „Večeře Páně se konat nebude, protože sám Pán ukázal, že nejste způsobilí – všichni ležíte v nepravosti. Čiňte pokání, abyste nebyli odsouzeni.“ Tatínek se divil, jak snadno věřící člověk padá, a žel, také se stává, že mnozí už po nabytí pravdy a známosti Boží se stávají horšími než nevěřící. Jestliže znovuzrozený člověk neprosí Pána o naplnění Duchem svatým, pak zůstává jeho příbytek prázdný a toho využívá ten starý duch, který vyšel z člověka po obrácení se k Pánu, vrací se, a co je horší, bere s sebou další a ještě zvrácenější duchy a poslední věci takových lidí bývají horší než před tím.

Tatínek sloužíval i na pohřbech. Otvíral Písmo a slovo, které kázal, bylo zaměřeno na věčný život, jenž všichni, kteří umírají v Pánu, mohou přijmout skrze samotného Pána Ježíše Krista. On zemřel za hříchy lidí, ale pak vstal z mrtvých a tak přemohl smrt, stal se vítězem nad ní a oblékl nesmrtelnost. Proto také všichni věřící v Krista budou spolu s Ním vzkříšeni k věčnému životu.

Jednou při kázání tatínek viděl, jak se u hrobu postavil anděl Páně se zdviženým mečem v ruce (meč znamená Slovo Boží). Také bylo ukázáno, že zemřelý bratr byl oblečen v bílé roucho, což znamená, že byl svou vírou v Krista ospravedlněn a vzat do nebe. Slovo bylo usvědčující, někteří činili pokání a uvěřili, jiní byli naplněni velkou radostí. Přijímali mnohá požehnání a přítomnost Ducha svatého byla často patrná.

Stalo se také, že když pravoslavní věřící pohřbívali svého zemřelého, tatínek se tam šel podívat. Když pop konal pohřební obřad se všemi náležitostmi, tatínek měl vidění. Viděl hrob i mrtvého a také viděl, jak všelijaká havěť, žížaly, ještěrky, hadi a červi slézají přímo do hrobu, prohlížejí si mrtvého, a to s potěšením. Byl to pohled velmi smutný a sklíčující. Tatínek by těm věřícím rád sloužil k poznání pravého Boha, ale nemohl, protože oni si myslí, že mají pravé poznání, proto se na-zývají pravoslavní. Chtějí dosahovat ospravedlnění prostřednictvím obřadů, ale to podle Písma není možné.

* * *

Jednou naše Máňa s Nanynkou jely na žebříňáku taženém koněm s balíkem, který měly poslat sestře Ole na Sibiř. Když se vracely, byla už tma, ale měsíc jasně svítil. Přijížděly do České Moščenice a projížděly tam, kde Rusové měli útvar asi padesáti vojáků. Hlídky na ně volaly, aby zastavily. Sestry neslyšely a jely dál. Vojáci znovu volali, že budou střílet. Ani to sestry neslyšely a jely dál. Najednou uslyšely palbu z kulometu. Koně zastavili, sestry slezly pod vůz a hlasitě volaly k Bohu. Palba neustávala, kulky hvízdaly, ale ani jedna nezasáhla koně, vůz ani sestry.

Probudilo to celou vesnici a lidé si mysleli, že je obklíčili banderovci. Když střelba skončila, velitel útvaru přišel zhlédnout situaci. Když se přiblížil, poznal, že to jsou dcery Josefa Nováka, které dobře znal. Užasl nad tím a poznamenal, že něco takového se mu dosud nikdy nepříhodilo. Řekl, že vystříleli plný kbelík nábojů a přitom nikde ani škrábnutí. Vůz, kůň i obě sestry byli v pořádku. Pak vážně dodal, že zde byla ruka Boží, která je zakryla a ochránila před smrtícími střelami.

Už si nepamatuji, odkud a kam jel tatínek, ale vyprávěl, že jel se svými koňmi a žebříňákem. Cesta vedla přes železniční trať a to v místě velmi nebezpečném. Zleva byl přijíždějící vlak viditelný, ale zprava byl nějaký kopec, stromy a les, takže vlak nebylo ani vidět, ani slyšet. Když byli jen pár metrů před přejezdem,

najednou spadlo s nebe hejno vlaštovek jako vodopád. Obsypaly celý vůz i zem kolem, takže koně strnuli, zastavili se a během několika vteřin projela přes cestu plnou parou lokomotiva. Kdyby koně nezastavili, byli by všichni mrtví. Tatínek poznal, že to, co se stalo, a že vůbec přežil, byla jen milost Boží. Bůh velí i veškerému ptactvu a bez Jeho vůle se na zemi nic neděje.

Z jedné vesnice přišla zpráva, že v jisté rodině věřících je nemocné dítě a rodiče toho dítěte prosí o pomoc, aby bratři starší přijeli a modlili se za ně. Když přišli na místo a chtěli pomoci aspoň modlitbami a zachovat dítě při životě, ve vidění byly ukázány tři veliké masačky, jak létají nad tímto dítětem. Tatínek tomuto vidění porozuměl a řekl, že dítě třetí den zemře. Tak se i stalo. Bylo zjeveno, že dítě bylo vzato do nebe.

* * *

Jedna sestra, baptistka, se dožila osmdesáti let a duchem poznala, že její čas na zemi končí a že Pán ji volá do nebeského domova. Velice toužila po křtu Duchem svatým, často se modlívala, avšak dar Ducha svatého nemohla přijmout. Baptisté ke křtu Duchem nevedou, ale ujišť ují věřící, že dar Ducha svatého přijímají už při svém znovuzrození, i když jazyky nemluví. Rozhodla se aspoň navštívit některé lidi, s nimiž měla větší nebo menší spor, prosila je o odpuštění a tak se s nimi smířila.

Potom zemřela a tatínka povolali, aby se společně s ostatními věřícími s touto ses-trou rozloučil. Po kázání ze slova Božího se konala společná modlitba, při které bylo ve vidění ukázáno, že Pán Ježíš přišel s bílým rouchem, sestru zahalil a vynesl ji do nebe.

* * *

Než maminka zemřela, vyprávěla mi ještě tento sen. Viděla, jak mnozí věřící vyšli ze všech končin světa a všichni směřovali k jednomu cíli, totiž k nebeskému domovu, kde je věčný život, který dává sám Pán Ježíš Kristus. Věřící věděli, jakého se jim dostalo pozvání, a považovali toto putování za velkou milost. Byli ochotni snášet všelijaká příkoří pro poznanou pravdu a pro nesmírná bohatství, která Bůh připravil těm, kteří Jej milují. Tak i Písmo praví, že „nejsou rovná nynější utrpení oné budoucí slávy, která se má zjevit na nás“. Věřící šťastně kráčeli a přitom se velmi divili tomu, že ačkoliv pozvání do života dostali všichni, mnozí odmítali jít touto cestou a raději se věnovali svým časným věcem, různým zaměstnáním, stavěli si domy, jako by měli zůstat na této zemi navěky. „Proč tito lidé nejdou s námi, proč se nezajímají o věčný život?“ žasli věřící nad jejich lhostejností a nad jejich nevěrou. Bylo jim jich líto, zvali je, volali na ně, ale nebyli vyslyšeni. Ti, kteří vyšli dříve, byli již blízko Boží hory, o

keré hovoří David v 15. žalmu: „Hospodine, kdo bude přebývat v stánku tvém? Kdo bude bydlet na hoře svaté tvé? Ten, kdo chodí v upřímnosti a činí spravedlnost a mluví pravdu ze srdce svého...“

Věřící vystupovali na horu výš a výše, až přišli k branám nebeským, kde bylo každému dáno bílé oblečení (roucho spravedlnosti) a vcházejícím byl dán také bílý kamínek a na tom kamínku bylo napsáno nové jméno, které žádný neznal než ten, kdo je přijímal. Byli to ti, kteří zvítězili nade všemi svody tohoto světa a byli zachováni od toho zlého (Jan 17,15). Při vstupu do nebeských oblastí mluvil vážným hlasem ke všem sám Bůh: „Kdo vešel, vešel, ale běda těm, kteří nevešli!“ Ti, kteří vešli, viděli nyní tvář v tvář onu slíbenou slávu. Radost a jásot vykoupených nebral konce.

* * *

Stalo se toho mnohem víc, než jsem stačil zaznamenat z vyprávění tatínka, maminky a starších sourozenců. Přál bych si, aby i toto málo přispělo k lepšímu poznání a pochopení života víry našich rodičů. Kéž by se při nás všech naplnil ten prorocký sen o naší rodině!